

Sáfrányos Kornélia és Kosbor Viktor a tavon túli elhagyatott városban élt, ahol alig tíz ember maradt a bababurok támadása után. Sáfráynak volt párja, Mika, Kosbornak csak egy szép, csinos kutyája. Nagyon ritkán fordult elő, hogy az emberek egymással találkoztak, de azért nem volt lehetetlen. Bizonyítja ezt az is, hogy amikor egyik este Sáfrányos Kornélia hazafelé tartott, lakása közelében egy csókolózó párt pillantott meg. A férfi ismerősnek tűnt, így hát odavillantott lámpájával. Igen, nem tévedett, Mika volt az, az ő élet-halálra ágyastársa. Amint a fény odaívelt, rá a megdöbbsent emberpárra, a lány levéllé változott, és avarba hullott, Mika pedig tarka macskává lényegült át. A rémült állat Kornélia vállára ugrott, aki aztán megnyugtatta, befogadta, Mika macska pedig dorombolt, dorombolt, soha nem látszott vadócnak, alattomosnak. Amikor Kornélia aludt, többször is előfordult, hogy kimeresztett karmait a nő testébe mártotta, egy éjjel azonban csak egyetlen-egyszer. Rossz szokását, a kisseranást és a félhomályos vagy éppenséggel sötét zugokban való mászkálást folytatta. Ilyenkor Kornélia kiment utána, akár sütött a hold, akár vaksötét volt. Szólította Mikát: – Cicucicu! Gyere, a lámpámat nem használom, be is dobtam az átkozottat a tóba.

Minden esetben meg is lelta a macskát, igaz, néha órák hosszat kajtatott utána. Am ha a tarka macska Sáfrányos Kornélia lábához dörgölözött, mindent megbocsátott neki.

Kosbor Viktor folyton félhomályban vagy teljes sötétben kószált kutyájával, az elhagyatott város nyüzsgést nélkülöző terében emlékeket húzott maga után, azzal septe fel az utcát: mulatóhelyek fényeit látta, pedig már régen kialudtak, taxik vágattak a széles sugárutakon, és emberek, emberek, emberek!

Egyszer, amikor Kornélia tarka macskája után kutatott, Viktor is arra járt kutyájával. Miközben Viktor a port fészülgette emlékeivel, megpillantotta a női alakot. Kutyája feje fölött lámpájával Kornélia felé villantott, akinek mellére éppen akkor ugrott oda a tarka macska. A kutya abban a pillanatban fehér macskává változott, a tarka Mika pedig madárrá. Viktor kiejtette kezéből a lámpát, fejvesztve szaladt haza, emlékei leszakadtak róla. Kornélia is rohant, nem tudni, merre. A macska pedig üldözőbe vette a madarat. Reggel Kornélia lábtörlőjén fiatal, még pöttyözött tollú, hím feketerigó feküdt, kicsi volt, kézreálló, apró feje lecsuklott, amikor testét óvatosan felemelte.

– Cicukám – motyogta Kornélia, aztán kicsavarta a halott madár nyakát, a fejet messze hajította, a tetemet viszont kebelébe rejtette, hátha eljön valamikor a feltámadás.

Ugyanakkor Viktor ajtaja előtt szép nőstény macska pihegett elnyúlva, ahogy a macska megkínózta egerek szoktak. Amint az állatot felemelte, feje lekókadtt, óriás, hervadt labdarózsa, csak a nyaka tűzlött napkorongként, amikor Viktor szánalomból kitekerte. Úgy tűnt, tényleg az éjszakai úton hagyta összes emlékét. Nem ismerte fel.

2012. március 11.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Boda Edit

Látó Szépirodalmi Folyóirat